

ร่างที่คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ
(วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐)

ร่าง
บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันและไม่เอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินการเพื่อให้ความคุ้มครองลูกจ้าง จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมนิยามคำว่าค่าตอบแทน ให้นายจ้างเสียดอกเบี้ยร้อยละสิบห้าต่อปีกรณีนายจ้างผิดนัด การจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าตอบแทนกำหนดเวลาการจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าตอบแทนแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงตัวนายจ้างแก้ไขเพิ่มเติมให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ในงานที่มีคุณค่าเท่ากันให้ได้รับค่าจ้างเท่าเทียมกันทั้งลูกจ้างชายหรือหญิง กำหนดวันลาขั้นต่ำให้ลูกจ้างมีสิทธิ ลาภิจรุษอันจำเป็นโดยได้รับค่าจ้างให้ลูกจ้างสามารถลาเพื่อตรวจครรภ์ก่อนคลอดบุตรอัตราค่าชดเชย การย้าย สถานประกอบกิจการให้มีความชัดเจน แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการระงับคดีอาญาในชั้นพนักงานตรวจแรงงาน และชั้นศาล แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินคดีนายจ้างกรณีไม่ยื่นหรือไม่แจ้งแบบแสดงสภาพการจ้าง และการทำงานโดยไม่ต้องมีหนังสือแจ้งเตือน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่างที่คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ
(วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐)

ร่าง
พระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัย
อำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ใช้บังคับอยู่มีบทบัญญัติ
บางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันและไม่เอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินการเพื่อให้ความคุ้มครองลูกจ้าง
จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองลูกจ้างให้สูงขึ้น ลดความเหลื่อมล้ำ
ของสังคมและสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการของรัฐ ในการแก้ไขปรับปรุงได้เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสีย
ในทุกภาคส่วนได้แสดงความคิดเห็นแล้ว และกฎหมายดังกล่าวสอดคล้องกับหลักนิติธรรม ไม่เป็นการเพิ่มภาระ
จำกัดสิทธิหรือเสรีภาพเกินกว่าเหตุและไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของประชาชน มีผลใช้บังคับ
เป็นการทั่วไป ตลอดจนไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง
เป็นการเฉพาะเจาะจง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ค่าตอบแทน” ระหว่างบทนิยามคำว่า “ค่าจ้าง
ในวันทำงาน” และคำว่า “อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ” ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

“ค่าตอบแทน” หมายความว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นค่าตอบแทนการทำงาน
ตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ในกรณีที่นายจ้างไม่คืนหลักประกันที่เป็นเงินตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง ไม่จ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าตามมาตรา ๑๗ วรรคสี่ หรือไม่จ่ายค่าจ้าง ค่าตอบแทน ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดภายในเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๗๐ หรือไม่จ่ายเงินกรณี นายจ้างหยุดกิจการตามมาตรา ๗๕ หรือค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๘ ค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า หรือค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๑ และมาตรา ๑๒๒ ให้นายจ้างเสียดอกเบี้ยให้แก่ลูกจ้าง ในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละสิบห้าต่อปี”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓ ในกรณีที่กิจการได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวนายจ้างจะต้องได้รับความยินยอมจาก ลูกจ้างและให้นายจ้างใหม่รับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ที่มีอยู่กับนายจ้างเดิมอันเกี่ยวกับลูกจ้างทุกประการ”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

“มาตรา ๑๗/๑ ในกรณีที่นายจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าให้ลูกจ้างทราบ ตามมาตรา ๑๗ วรรคสอง ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกสัญญาจ้าง”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๔ ให้ลูกจ้างมีสิทธิลาเพื่อกิจธุระอันจำเป็นตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือ ตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามวันทำงานในแต่ละปี”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๑ ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงมีครรภ์มีสิทธิลาเพื่อตรวจครรภ์ก่อนคลอดบุตรและ เพื่อคลอดบุตรครรภ์หนึ่งไม่เกินเก้าสิบวัน”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ในกรณีที่งานมีลักษณะคุณภาพและปริมาณเท่ากัน หรืองานที่มีคุณค่าเท่ากัน ให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง ค่าตอบแทน ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ให้แก่ลูกจ้างเท่าเทียมกันไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะเป็นชายหรือหญิง”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

“มาตรา ๕๕/๑ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันลาเพื่อกิจธุระอันจำเป็นเท่ากับค่าจ้าง ในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลาปีหนึ่งไม่น้อยกว่าสามวันทำงาน”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๙ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงในวันลาเพื่อตรวจครรภ์ ก่อนคลอดบุตรและคลอดบุตรเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ไม่เกินสี่สัปดาห์วัน”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๐ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าตอบแทน ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้ถูกต้องและตามกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีการคำนวณค่าจ้าง ค่าตอบแทน เป็นรายเดือน รายวัน รายชั่วโมงหรือเป็นระยะเวลาอย่างอื่นที่ไม่เกินหนึ่งเดือน หรือตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย ให้จ่ายเดือนหนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง เว้นแต่จะมีการตกลงกันเป็นอย่างอื่นที่เป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง

(๒) ในกรณีที่มีการคำนวณค่าจ้าง ค่าตอบแทน นอกจาก (๑) ให้จ่ายตามกำหนดเวลาที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกัน

(๓) ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้จ่ายเดือนหนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง

ในกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าตอบแทน ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุดและค่าล่วงเวลาในวันหยุด ตามที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับให้แก่ลูกจ้างภายในสามวันนับแต่วันที่เลิกจ้าง”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๕ ในกรณีที่นายจ้างมีความจำเป็นโดยเหตุหนึ่งเหตุใดที่สำคัญอันมีผลกระทบต่อการประกอบกิจการของนายจ้างจนทำให้นายจ้างไม่สามารถประกอบกิจการได้ตามปกติซึ่งมิใช่เหตุสุดวิสัย ต้องหยุดกิจการทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว ให้นายจ้างจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างไม่น้อยกว่าร้อยละเจ็ดสิบห้าของค่าจ้างในวันทำงานที่ลูกจ้างได้รับก่อนนายจ้างหยุดกิจการตลอดระยะเวลาที่นายจ้างไม่ได้ให้ลูกจ้างทำงาน ณ สถานที่จ่ายเงินตามมาตรา ๕๕ ภายในกำหนดเวลาการจ่ายเงินตามมาตรา ๗๐ (๑)”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๘ ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง ดังต่อไปนี้

(๑) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหนึ่งร้อยยี่สิบวัน แต่ไม่ครบหนึ่งปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามสิบวัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสามสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๒) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายเก้าสิบวันหรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานเก้าสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๓) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบสามปี แต่ไม่ครบหกปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือน้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานหนึ่งร้อยแปดสิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๔) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสองร้อยสี่สิบวัน หรือน้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสองร้อยสี่สิบวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๕) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบสิบปีแต่ไม่ครบยี่สิบปี ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน หรือน้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสามร้อยวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย

(๖) ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบยี่สิบปีขึ้นไป ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสี่ร้อยวันหรือน้อยกว่าค่าจ้างของการทำงานสี่ร้อยวันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๐ ในกรณีที่นายจ้างย้ายสถานประกอบการไม่ว่าสถานประกอบการที่ย้ายไปจะมีอยู่แล้วหรือไม่ก็ตามและการย้ายสถานประกอบการมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตตามปกติของลูกจ้างหรือครอบครัว นายจ้างต้องแจ้งให้ลูกจ้างทราบกำหนดการย้ายสถานประกอบการตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยต้องแจ้งล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันย้ายสถานประกอบการ ในกรณีนี้ถ้าลูกจ้างไม่ประสงค์จะไปทำงานด้วยให้ลูกจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากนายจ้างกรณีที่นายจ้างได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้าแล้ว แต่ไม่สามารถย้ายได้ตามกำหนดการที่แจ้งไว้ ลูกจ้างที่ยังไม่บอกเลิกสัญญาจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่นายจ้างได้มีการย้ายสถานประกอบการกรณีที่นายจ้างไม่แจ้งให้ลูกจ้างทราบล่วงหน้าให้ลูกจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่นายจ้างย้ายสถานประกอบการโดยลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษไม่น้อยกว่าอัตราค่าชดเชยที่ลูกจ้างพึงมีสิทธิได้รับตามมาตรา ๑๑๘”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยพิเศษ หรือค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่ลูกจ้างภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สัญญาจ้างสิ้นสุด”

มาตรา ๑๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

“มาตรา ๑๒๐/๑ ในกรณีที่นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานตามมาตรา ๑๒๐ ภายในระยะเวลาที่กำหนด การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างให้เป็นอันระงับไป

ในกรณีที่นายจ้างได้อุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานไปสู่ศาลภายในระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๒๐ วรรคแปด และได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแล้ว การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างให้เป็นอันระงับไป”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๔/๑ ในกรณีที่นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานตามมาตรา ๑๒๔ ภายในระยะเวลาที่กำหนด การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างให้เป็นอันระงับไป”

มาตรา ๑๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

“มาตรา ๑๒๕/๑ ในกรณีที่นายจ้างได้นำคดีไปสู่ศาลภายในระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๒๕ และได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแล้ว การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างให้เป็นอันระงับไป”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความใน(๑) ของวรรคหนึ่ง ของมาตรา ๑๔๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๖๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ วรรคสอง มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๓๙/๑ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๕/๑ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๗ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๙๕ หรือมาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง”

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๕ นายจ้างผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕๕/๑ นายจ้างผู้ใดไม่ยื่นหรือไม่แจ้งแบบแสดงสภาพการจ้าง และสภาพการทำงานตามมาตรา ๑๑๕/๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท”

ผู้รับสนองพระราชโองการ

นายกรัฐมนตรีน

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.

๑. เพิ่มเติมนิยามคำว่า “ค่าตอบแทน” ในมาตรา ๕ หมายถึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นค่าตอบแทนการทำงาน นอกจากค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด เนื่องจากการเพิ่มเติมคำในมาตรา ๕๓ และมาตรา ๗๐ (ร่างฯ มาตรา ๓)
๒. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง กำหนดอัตราดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ของค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าค่าตอบแทน และเงินกรณีนายจ้างหยุดกิจการ เพื่อให้ลูกจ้างมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ (ร่างฯ มาตรา ๔)
๓. แก้ไขมาตรา ๑๓ กำหนดให้การเปลี่ยนตัวนายจ้างต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้างและให้นายจ้างใหม่รับไปทั้งสิทธิหน้าที่ (ร่างฯ มาตรา ๕)
๔. เพิ่มมาตรา ๑๗/๑ ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง (ร่างฯ มาตรา ๖)
๕. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๔ กำหนดให้ลูกจ้างมีสิทธิลาจัตวาประจำปีหนึ่งไม่น้อยกว่า ๓ วันทำงาน (ร่างฯ มาตรา ๗)
๖. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๑ กำหนดให้ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงมีครรภ์มีสิทธิลาเพื่อตรวจครรภ์ในระหว่างตั้งครรภ์ได้ เพื่อให้เกิดความชัดเจน(ร่างฯ มาตรา ๘)
๗. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓ กำหนดให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุดและค่าตอบแทนให้เท่าเทียมกันทั้งลูกจ้างชายและหญิง ในงานที่มีลักษณะ คุณภาพและปริมาณเท่ากัน หรืองานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกัน (ร่างฯ มาตรา ๙)
๘. เพิ่มมาตรา ๕๕/๑ กำหนดให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันลาเพื่อกิจธุระ อันจำเป็นปีหนึ่งไม่น้อยกว่าสามวันทำงานให้สอดคล้องกับการบัญญัติสิทธิลาจัตวา (ร่างฯ มาตรา ๑๐)
๙. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๙ กำหนดให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงในวันลาเพื่อตรวจครรภ์ให้สอดคล้องกับการบัญญัติสิทธิเพิ่มเติมกรณีลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงมีครรภ์(ร่างฯ มาตรา ๑๑)
๑๐. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ โดยกำหนดเวลาจ่ายค่าตอบแทนอย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง เช่นเดียวกับการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาเพื่อความชัดเจน (ร่างฯ มาตรา ๑๒)
๑๑. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง กำหนดเวลาการจ่ายเงินกรณีหยุดกิจการทั้งหมด หรือบางส่วนเป็นการชั่วคราวและกำหนดสถานที่จ่ายเงินให้ชัดเจน(ร่างฯ มาตรา ๑๓)
๑๒. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑๘ โดยกำหนดอัตราค่าชดเชยเพิ่มเติมกรณีนายจ้างเลิกจ้างสำหรับลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบ ๒๐ ปีขึ้นไปให้มีสิทธิได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๔๐๐ วันสุดท้ายสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วย (ร่างฯ มาตรา ๑๔)
๑๓. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๒๐ วรรคหนึ่ง โดยกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมการย้ายสถานประกอบกิจการให้รวมถึงการย้ายไปที่ซึ่งนายจ้างมีสถานประกอบกิจการอยู่แล้วด้วย ให้นายจ้างแจ้งกำหนดการย้ายสถานประกอบกิจการให้ลูกจ้างทราบตามแบบที่อธิบดีกำหนด (ร่างฯ มาตรา ๑๕)
๑๔. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๒๐ วรรคสาม กำหนดเวลาการจ่ายค่าชดเชยพิเศษหรือค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่ลูกจ้างโดยเริ่มนับตั้งแต่วันที่สัญญาจ้างสิ้นสุด (ร่างฯ มาตรา ๑๖)
๑๕. เพิ่มมาตรา ๑๒๐/๑ โดยกำหนดให้การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างเป็นอันระงับไปหากนายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน หรือกรณีนายจ้างนำคดีไปสู่ศาล และได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแล้ว (ร่างฯ มาตรา ๑๗)

๑๖. แก้ไขมาตรา ๑๒๔/๑ โดยกำหนดให้การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างเป็นอันระงับไปกรณีที่นายจ้างปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน ภายในระยะเวลาที่กำหนด (ร่างฯ มาตรา ๑๘)

๑๗. เพิ่มเติมมาตรา ๑๒๕/๑ โดยกำหนดให้การดำเนินคดีอาญาต่อนายจ้างเป็นอันระงับไปกรณีที่นายจ้างนำคดีไปสู่ศาล และได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแล้ว (ร่างฯ มาตรา ๑๙)

๑๘. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษมาตรา ๑๔๔ วรรคหนึ่ง (๑) โดยกำหนดบทบัญญัติกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๗ วรรคสี่ มาตรา ๒๓ วรรคสอง มาตรา ๕๕/๑(ร่างฯ มาตรา ๒๐)

๑๙. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษมาตรา ๑๔๕ โดยกำหนดบทบัญญัติกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการปฏิบัติตามกรณีมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม (ร่างฯ มาตรา ๒๑)

๒๐. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕๕/๑ โดยกำหนดลดขั้นตอนในการให้พนักงานตรวจแรงงาน มีหนังสือแจ้งเตือนนายจ้างกรณีไม่ยื่นหรือไม่แจ้งแบบแสดงสภาพการจ้างและการทำงาน เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการดำเนินคดีได้รวดเร็วขึ้น (ร่างฯ มาตรา ๒๒)

กองนิติการ
กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
สิงหาคม ๒๕๖๐